În căutarea unui titlu

de **TITEL CONSTANTINESCU**

Amurgul lui Decembrie pătrunde tiptil în odaie...
La fereastră, un măr îşi îndoaie
ramul,
mângâind geamul...
In sobă, focul duduie
bubuie...
Pe masă, un vraf de cărţi,
atlasul cu hărţi,
un burete,
câteva creioane şi patru caiete,
un desemn reprezentând „Culesul viilor"
şi pe pat, un teanc uriaş de „Universul Copiilor"
— „Ai găsit ceva, Petruş?"
Intreabă Ionel, acoperind sticluţa cu tuş...
— „Nu! Nu găsesc! Şi n'aş vrea să mă fac de ruşine...
Arici-Pogonici mă cunoaşte bine
şi tocmai lucrului ăsta nu pot să-i viu de hac!
Ce să mă fac?"
Ionel strâmbă din nas:
— „Nici eu nu mă las!...
Haide să ne gândim!...
Poate că până la urmă tot o să găsim!...
Cei doi şcolari încep din nou să se gândească,
să şoptească,
doar, doar, va ieşi până la urmă ceva!
Şi nu se vor lăsa...
— „Hei, ce faceţi acolo? strigă Mihai pe fereastră...
— „Căutăm un titlu pentru revista noastră!...
Ionel şi Petruş sunt tare supăraţi
că au fost turburaţi...
„Haideţi să ne jucăm, veniţi, încoace,
nu vă mai chinuiţi! E prea târziu!...
Titlul, eu de acuma îl ştiu!...
— „Ce ai spus? Mincinosule! Cum de ai aflat,
când concursul încă nu s'a încheiat?!..
Tu vrei să ne încurci, cum e mai bine,
ca să nu găsim un titlu mai frumos decât tine!...
Dar nu-ţi merge! Vei vedea
că până la urmă, tot noi vom câştiga!...
Şi Ionel cu Petruş au pornit mai cu zor
să caute un titlu nou pentru revista lor...